

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Körnerova 219/2, Brno, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ředitelství silnic a dálnic s.p., se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, II) „VODA Z TETČIC z.s.“, se sídlem Hybešova 178, Tetčice, III) Krajina Dluhonice, z.s., se sídlem U Zbrojnice 46/3, Přerov, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2023, č. j. KUOK 29894/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2024, č. j. 38 A 4/2023-221,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2023, č. j. KUOK 29894/2023, částečně změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 24. 11. 2021, č. j. SMOL/251204/2021/OZP/VH/Sko, jímž byla povolena stavba „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice - Přerov“ v rozsahu 22 stavebních objektů v podobě vodních děl (přeložky potoků, řek a vodovodů, úprava koryta Bečvy, výtlachový řad, vodovodní připojení, vyhloubení retenčního příkopu a úpravy meliorací na několika úsecích).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 5. 2024, č. j. 38 A 4/2023-177, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2024, č. j. 4 As 107/2024-72, shledal důvodnou, rozsudek krajského soudu proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť považoval rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný.

[4] Kasační soud nepřisvědčil závěrům krajského soudu ve vztahu k požadavkům žalobce na způsob měření hluku. Žalobce rozporoval mimo jiné argumentaci Ministerstva zdravotnictví ohledně dodržování postupů podle Věstníku Ministerstva zdravotnictví č. 11/2017 (dále jen „Věstník MZd“), neboť ten pouze popisuje zkušební provoz. Argumentoval tím, že požadoval, aby k měření došlo po stabilizaci automobilového provozu a aby se zkušební provoz zbytečně neprotahoval na úkor ochrany veřejných zájmů, zejména veřejného zdraví před nadlimitními škodlivinami z automobilového provozu, včetně nadměrného hluku. Tato tvrzení krajský soud zcela pominul. Stejně tak krajský soud ignoroval odkazy stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 304/2019-79 a č. j. 5 As 333/2019-92. Krajský soud shledal tvrzení žalobce mimoběžnými, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku nerozvedl úvahy, které jej k tomuto závěru vedly.

[5] Krajský soud měl rovněž k žalobní námitce posoudit, zda správní orgány přezkoumatelně vysvětlily, proč nepřijaly stěžovatelovy požadavky na zmírnění dopadů stavebních objektů na krajinný ráz. Žalovaný totiž pouze odkázal na to, že náhradní výsadba byla uložena jako kompenzace za vzniklou ekologickou újmu v termínu do dvou let od zprovoznění stavby rozhodnutím Magistrátu města Olomouc ze dne 19. 12. 2022, č. j. SMOL/320789/2022/OZP/PKZ/Kol. Příslušný orgán ochrany přírody a krajiny je přitom povinen hájit krajinný ráz. Žalovaný v koordinovaném závazném stanovisku ze dne 11. 1. 2022, č. j. KUOK 126579/2021, přezkoumával mimo jiné souhlas se zásahem do krajinného rázu. Žalobcovy návrhy na zmírnění vlivu záměru na krajinný ráz zamítl, neboť požadavek na vyšetí motýlí směsi ke zvýšení biodiverzity překračuje problematiku krajinného rázu. K charakteru vlastní výsadby odkázal na řízení o povolení kácení dřevin a ukládání náhradní výsadby podle § 8 a § 9 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Žalobce přitom v odvolání proti stavebnímu povolení požadoval (i) vysázení dřevin v nepravidelných shlucích včetně vysázení tzv. motýlí směsi mezi dřevinami pro zvýšení biodiverzity a (ii) realizaci tohoto opatření do zprovoznění dálnice se zvýšenou péčí o tyto dřeviny po dobu následujících 5 let. Krajský soud vyšel z toho, že se žalobce aktivně účastnil řízení o povolení kácení dřevin stanovení nezbytné náhradní výsadby a byl také osobou zúčastněnou na řízení při soudním přezkumu tohoto rozhodnutí (rozsudek Krajského soudu v Ostravě- pobočka v Olomouci ze dne 15. 11. 2023, č. j. 65 A 57/2023-80). Tím krajský soud rezignoval na posouzení, zda byla ve stavebním řízení skutečně dostatečně posouzena otázka krajinného rázu a zda byla přijata dostatečná opatření pro zmírnění dopadu vlivu záměru (nejen kácení dřevin související se záměrem) na něj. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil se závěrem, že žalobce nebyl dotčen na svých právech ve vztahu ke způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou, že náhradní výsadba nedostatečně zmírňuje vliv záměru na krajinný ráz. Konstatoval, že dotčený orgán v souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vycházel z řízení o povolení kácení dřevin, jehož předmětem jsou mimo jiné *SO 801 Vegetační úpravy* a *SO 804 Náhradní výsadba*. Podmínky obsažené v souhlasném závazném stanovisku přitom žalovaný formuloval mimo jiné na základě uvedených podkladů. Krajský soud se tedy měl zabývat tím, zda správní orgány dostatečně zohlednily požadavky na zmírnění vlivu dálnice na krajinný ráz, resp. zda dostatečně odůvodnily odmítnutí

pokračování

stěžovatelských požadavků. Kasační soud proto krajskému soudu uložil, aby se této otázce v dalším řízení věnoval.

[6] Ve zbytku Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu potvrdil.

[7] Po opětovném posouzení věci krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2024, č. j. 38 A 4/2023-221.

[8] Krajský soud v první řadě stručně zopakoval závěry prvního rozsudku ve věci, jejichž správnost Nejvyšší správní soud potvrdil.

[9] Žalobce namítal, že podmínky náhradní výsadby dřevin, které požadoval zařadit do koordinovaného závazného stanoviska, mají směřovat ke zmírnění vlivu dálnice na krajinný ráz. Krajský soud citoval žalobní argumentaci spočívající v tom, že projekt SO 801 Vegetační úpravy nijak nesouvisí s řízením o kácení mimolesních dřevin a s ukládáním náhradní výsadby, neboť se týká výsadby dřevin na tělese dálnice z jiných důvodů. Připomenul závěr Nejvyššího správního soudu, že námitky žalobce nejsou mimoběžné s předmětem stavebního řízení, neboť dotčený orgán v rámci KZS při posuzování dopadů stavby na krajinný ráz vycházel mimo jiné z technických zpráv k objektům SO 801 a SO 804. Za této situace byl žalovaný povinen zabývat se požadavky žalobce, avšak této povinnosti nedostál. Tato vada však nemá podle krajského soudu za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť z argumentace žalobce a formulace podmínek je zřejmé, že tyto se týkají tělesa dálnice D1, a nikoli stavebních objektů, které byly předmětem rozhodnutí v nyní projednávané věci. Krajský soud dospěl k závěru, že na základě tvrzené provázanosti tělesa dálnice a předmětných stavebních objektů nelze dovodit, že by se požadavky žalobce týkaly vodopravních děl. Jádrem žalobní argumentace totiž směřuje vůči zásahu do tělesa dálnice. Mezi stranami pak není sporu o tom, že projekt vegetačních úprav SO 801 se týká výsadby dřevin v souvislosti s tělesem dálnice. Žalobce nenamítl ani neprokázal souvislost nyní povolovaných stavebních objektů s objekty SO 801 a SO 804.

[10] Ve vztahu k požadavkům žalobce na uložení požadavků na důslednější ochranu veřejného zdraví při měření hluku do stanoviska Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje (dále jen „KHS“) krajský soud zopakoval závěry Nejvyššího správního soudu, který shledal, že se krajský soud dostatečně nezabýval zejména požadavkem (ii), který zní následovně: *„[z] hlediska relevance hlukových údajů je první měření intenzit hluku nutno provést nejdříve 6 měsíců a nejpozději do dvou let po zprovoznění stavby ve zkušební období, neboť dojde ke stabilizaci dopravních intenzit průjezdnosti. V případě prodlužování zkušebního provozu o další roky budou měření hluku prováděna minimálně dvakrát ročně.“* Krajský soud proto ve vztahu k požadavku (i) ohledně pravidelného měření intenzit hluku uvedl, že se k němu částečně vyjádřil v předcházejícím rozsudku. Dodal, že závěry Ministerstva zdravotnictví, které žalovaný převzal, považuje za dostatečné odůvodnění závěru, proč žalovaný předmětný požadavek nepřevzal do výroku rozhodnutí. Ten byl totiž řádně zvážen a následně odmítnut na základě toho, že měření hluku je třeba provádět operativně podle potřeb staveb, nikoli periodicky bez ohledu na aktuální stav hluku. Správní orgány stanovily podmínky pro měření intenzit hluku tak, aby mohly případné překročení limitu zaznamenat a učinit opatření. K požadavku (ii) krajský soud konstatoval, že podmínka se týká samotného tělesa dálnice a nikoli stavebních objektů v podobě vodních děl. To vyplývá z argumentace žalobce i ze samotné formulace podmínky. Její uložení by tak bylo

nadbytečné. Tělesa dálnice (stavebního povolení pro stavbu „R-48 Frýdek Místek, obchvat“) se týkaly rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které žalobce odkazoval. Krajský soud je proto shledal irelevantními ve vztahu k projednávané věci. Ačkoli krajský soud nenalezl v rozhodnutí žalovaného konkrétní reakci, kterou by žalovaný zdůvodnil nezahrnutí této podmínky do výroku rozhodnutí, nemá tato vada s ohledem na výše uvedené vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Nad rámec toho dodal, že ani u požadavku (i) nelze pominout jeho souvislost s řízením o povolení samotného tělesa dálnice, přičemž odkázal na znění žaloby, konkrétně na str. 30, kde žalobce tvrdil, že „*navržený námět žalobce na uložení nového požadavku na měření intenzit hluku během výstavby dálnice není nijak v rozporu s tvrzením MZd, jelikož měření probíhalo na vybraných měřících bodech 2x ročně a po naměření nadlimitních intenzit hluku by musely být v krátkém čase provedeny účinná protihluková opatření, čímž se zajistí že nadlimitní hluk nebude dlouhodobě tolerován.*“

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[11] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel uvádí, že jeho požadavky na výsadbu dřevin byly reálné a uskutečnitelné, neboť jimi sledoval pouze jistou modifikaci již uložených podmínek výsadby dřevin. V žalobě brojil zejména proti závěrům žalovaného ohledně (ne)možnosti uložení požadovaných podmínek, neboť ty měl stěžovatel podle názoru žalovaného uplatnit v řízení o kácení mimolesních dřevin a uložení náhradní výsadby. Touto otázkou se však krajský soud nezabýval, svévolně změnil obsah bodu 2 žaloby a při přezkumu vybočil z uplatněných žalobních bodů. Stěžovatel je přesvědčen, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku potvrdil správnost jeho názoru, když konstatoval, že úkolem orgánu ochrany přírody a krajiny je hájit krajinný ráz. Krajský soud přehlíží fakt, že dřeviny nebudou vysazeny přímo na stavbě dálnice, ale na okolních pozemcích, na nichž ani nemusejí být povolované stavební objekty. Dálnici je přitom ve vztahu k zásahu do krajinného rázu nutné vnímat jako jeden celek. Zkoumání vlivu vodních děl, jichž se rozhodnutí žalovaného týkalo, na krajinný ráz nebylo obsahem žaloby, přesto tak krajský soud učinil. Přestože krajský soud uznal, že se žalovaný předmětnými otázkami nezabýval, pro tuto zásadní vadu rozhodnutí žalovaného nezrušil. Závěry krajského soudu jsou vzájemně rozporné, jestliže tvrdí, že výsadbou dřevin bude zmírněn zásah do krajinného rázu, avšak pomíjí či popírá stěžovatelem navržené podmínky, jejichž účelem je zachování krajinného rázu. Nesprávnost rozhodnutí žalovaného pramení z přesvědčení, že nebylo nutné zabývat se ve stavebním řízení náhradní výsadbou, neboť tato otázka byla vyřešena v řízení o kácení mimolesních dřevin a náhradní výsadbě. Sám žalovaný konstatoval nutnost náhradní výsadby ve svém rozhodnutí, je tedy zřejmé, že je tento vztah dán i k vodním dílům souvisejícím se stavbou dálnice. Krajský soud nevzal v úvahu, na kterých pozemcích se měla náhradní výsadba uskutečnit, ačkoli tato skutečnost vypovídá o vlivu vodních děl na krajinný ráz. Stěžovatel odkazuje na znění projektu k SO 801.

[13] K požadavkům na měření intenzity hluku do závazného stanoviska KHS stěžovatel namítá mimoběžnost a nelogičnost argumentace krajského soudu. Ten totiž změnil obsah bodu 3 žaloby a nezabýval se jádrem žalobních tvrzení, tedy rozporováním závěrů Ministerstva zdravotnictví ohledně nemožnosti, resp. neúčelnosti uložení požadavků

pokračování

stěžovatele, které jsou oprávněné, uskutečnitelné a reálné. Nadto nejsou požadavky stěžovatele v rozporu se závěry Ministerstva zdravotnictví. Ostatně ministr zdravotnictví uložil požadavek (i) ve svém rozhodnutí týkajícím se stavebního řízení o povolení hlavního tělesa dálnice. Ve vztahu k požadavku (ii) uvedl, že závěry Ministerstva zdravotnictví vycházejí z Věstníku MZd, který pouze obecně popisuje zkušební provoz, a předmětný požadavek ani není v rozporu s jeho obsahem. Stěžovatel poukazuje na stavební řízení o povolení dálnice R48, v nichž uplatnil totožnou argumentaci ve vztahu k požadavku (ii) a které Nejvyšší správní soud rozsudky č. j. 3 As 304/2019-79 a č. j. 5 As 333/2019-92 zrušil. Tento požadavek navazuje na požadavek č. 4 závazného stanoviska KHS, který stanoví délku zkušebního provozu. Argumentaci ministerstva žalovaný i krajský soud pouze nekriticky převzali. Krajský soud opřel své závěry o nedůvodnosti námitek stěžovatele o přesvědčení, že se jeho návrhy nevztahují k vodním dílům, které byly předmětem řízení, a proto se nezabýval důvody odmítnutí stěžovatelem navržených podmínek. Ty se přitom netýkají pouze hlavního tělesa dálnice. Poukazuje na to, že důvodnost svých požadavků předložil na pěti stranách textu žaloby. Ministerstvo zdravotnictví ani žalovaný nepřijali požadavky stěžovatele z toho důvodu, že se vztahovaly k hlavnímu tělesu dálnice, jak dovodil krajský soud. Navzdory názoru krajského soudu rozhodnutí žalovaného obsahuje 7 podmínek týkajících se intenzity hluku na dálnici, jejichž uložení ŘSD nerozporovalo. Stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že měření intenzity hluku se netýká vodních děl na dálnici také odkazem na povolení 14 drážních stavebních objektů na dálnici, do něž byly jeho požadavky vtěleny.

[14] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Osoba zúčastněná na řízení I (dále jen „ŘSD“) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nikoli závěry žalovaného, resp. krajského soudu, nýbrž požadavky stěžovatele jsou s ohledem na charakter stavby nelogické. ŘSD je přesvědčeno, že postup žalovaného byl zákonný, což potvrzují závěry krajského soudu, který konstatoval, že vady odůvodnění nemají v projednávané věci za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného s ohledem na skutečnost, že argumentace stěžovatele směřuje k tělesu dálnice. Správní orgány nemohou rozšiřovat předmět řízení a přihlížet ke skutečnostem přesahujícím jeho rámec. ŘSD poukazuje na závěr krajského soudu, že stěžovatel nespecifikoval konkrétní souvislost vodních děl s vegetačními úpravami. Argumentace stěžovatele ohledně náhradní výsadby je pouze obecná a nelze v ní spatřit, v čem měl být způsob výsadby v rozporu se zákonem či prováděcím předpisem. Stěžovatel trvá na svých podmínkách, aniž by vysvětlil nedostatek těch stávajících. Podle názoru ŘSD nemusel žalovaný ve svém rozhodnutí tyto požadavky zohlednit, neboť se jedná o problematiku spadající do fáze územního řízení v souladu se zněním § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nadto stavební objekty, kterých se řízení týká, nemají vliv na krajinný ráz. Zákonným shledává ŘSD rovněž postup krajského soudu, který se vypořádal se žalobní argumentací, aniž by tuto predefinoval. Stěžovatel danou námitku uplatňuje opakovaně, je tedy nejen nedůvodná, ale rovněž nepřipustná, neboť byl krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Nejvyšší správní soud se nemůže opětovně zabývat otázkou, kterou již věcně vyřešil, neboť i on je vázán dříve vysloveným názorem. K požadavkům stěžovatele ohledně způsobu měření hluku ŘSD uvádí, že žalovaný řádně zohlednil obsah závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví, s nímž se ŘSD shoduje. Nesouhlasí s tvrzením, že žalovaný a krajský soud tuto argumentaci pouze nekriticky

převzali. Odkaz stěžovatele na řízení ve věci dálnice R48 považuje ŘSD za irelevantní. Přesvědčení stěžovatele, že jsou jeho požadavky reálné a uskutečnitelné, nemění nic na faktu, že jeho argumentace se nevztahuje k předmětu řízení (vodním dílům). Ani v tomto případě stěžovatel neuvedl, jakým způsobem zasáhne nezohlednění jeho požadavků do jím chráněných zájmů. Rovněž tuto námitku považuje ŘSD za nepřípustnou. Na závěr zmiňuje nesrozumitelnost a zmatečnost kasační argumentace stěžovatele.

[16] S ohledem na výše uvedené ŘSD navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou.

[17] Osoba zúčastněná na řízení II (dále jen „Voda z Tetčic“) podporuje argumentaci stěžovatele. Krajský soud se měl primárně zabývat absencí odůvodnění žalovaného. Ačkoli krajský soud konstatoval nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného, dovodil, že jeho rozhodnutí není nezákonné s ohledem na to, že argumentace stěžovatele souvisela s hlavním tělesem dálnice. K tomu cituje tvrzení obsažená v žalobě a kasační stížnosti, o nichž je přesvědčen, že vyvrací závěry krajského soudu. Každé dílčí stavební povolení musí obsahovat podmínky vztahující se k dálnici jako celku, přičemž každá stavební činnost je zdrojem hluku a přeložky potoků, řek a úprava koryta Bečvy budou mít vliv na krajinný ráz. Požadavky stěžovatele jsou proto legitimní. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly jak krajinným rázem a výsadbou dřevin, tak způsobem měření hluku, a není tak validní závěr soudu, že se žalobní argumentace vztahuje k tělesu dálnice, nikoli k povolovaným stavebním objektům. Rozhodnutí žalovaného považuje Voda z Tetčic za nepřezkoumatelné, přičemž soud tuto vadu nemůže překlenout. Voda z Tetčic predestiruje možnost, že krajský soud nerozhodoval nezávisle s ohledem na politický tlak související s povahou řízení.

[18] Voda z Tetčic proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl a zrušil napadený rozsudek.

[19] Žalovaný setrvává na původním stanovisku vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Je přesvědčen o přezkoumatelnosti i věcné správnosti svého rozhodnutí. Žalovaný odmítá spekulaci ohledně vyvíjení tlaku na soud, který by měl environmentálním spolkům „znechutit“ pokračování v aktivitách na poli ochrany životního prostředí. Opakované námitky stěžovatele považuje za relevantní ve vztahu k předmětu řízení. Stěžovatel uplatňuje tytéž námitky ve všech řízeních týkajících se stavby dálnice, čímž způsobuje jejich nepřehlednost. Žalovaný uvádí, že podmínky stanovené v příslušném stavebním rozhodnutí by měly vycházet zejména z požadavků dotčených orgánů. Úkolem správních orgánů není vypořádat detailně veškeré uplatněné námitky. Subjektivní pohled účastníka řízení na obsah odůvodnění neznamena nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Ač je stěžovatel přesvědčen, že jsou jeho požadavky realizovatelné, správní orgán se s jeho názorem nemusí bez dalšího ztotožnit a převzít požadavky do svého rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že se námitkám stěžovatele adekvátně věnoval, pokusil se srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vyjádřit svou správní úvahu, přičemž stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech.

[20] S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

[21] V replice se ŘSD ztotožňuje s výše popsanou argumentací žalovaného, avšak setrvává na tom, že byly naplněny důvody pro odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřipustnost. K vyjádření Vody z Tetčic uvádí, že nepřináší novou argumentaci či kritickou úvahu ohledně napadeného rozsudku. ŘSD proto stručně shrnuje svoji argumentaci uplatněnou ve vyjádření ke kasační stížnosti. Nad rámec toho rozporuje tvrzení, že každá stavba je zdrojem hluku, když uvádí, že rozhodnutí žalovaného se týkalo hluku, který produkuje samotná stavba, nikoli hluku spojeného s její realizací.

III. Posouzení kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a níže uvedenými důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[23] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. d) tohoto ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[24] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Za nepřezkoumatelné je tedy třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval soud argumentaci žalobce za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* soudu. Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[25] Napadený rozsudek však nevykazuje výše popsané vady. Z jeho odůvodnění je totiž zcela patrná úvaha krajského soudu, že ačkoli se žalovaný dostatečně nezabýval námitkami stěžovatele ohledně zachování krajinného rázu, tato vada nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí žalovaného s ohledem na obsah odvolacích námitek. Krajský soud srozumitelně vysvětlil, že z téhož důvodu žalovaný nepochybil, jestliže se detailněji nezabýval namítaným nezákonným posouzením oprávněnosti požadavků stěžovatele na způsob měření hluku na dálnici.

[26] V minulosti se Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost. Například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, uvedl, že *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* Ani takovou vadou však napadený rozsudek netrpí, neboť je srozumitelný a je z něj bezpečně zřejmé, jak krajský soud rozhodl.

[27] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud svévolně změnil obsah žalobních bodů, neboť se zabýval otázkami, které stěžovatel v žalobě nevznesl.

[28] K požadavkům stěžovatele na náhradní výsadbu dřevin za účelem ochrany krajinného rázu považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ve stručnosti zopakovat předchozí závěry správních soudů.

[29] Žalobní argumentace stěžovatele se týkala mimo jiné stavebních objektů SO 801 *Vegetační úpravy* a SO 804 *Náhradní výsadba*. Krajský soud v prvním rozsudku ve věci konstatoval, že SO 801 *„nebyl předmětem žádosti o stavební povolení, z tohoto titulu není součástí správního spisu, neboť vegetační úpravy nejsou samy o sobě stavbou a nepodléhají řízení podle stavebního zákona. Součástí řízení o povolení kácení dřevin je v návaznosti na koordinované stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody posouzení vegetačních úprav jako součástí náhradní výsadby za pokácené dřeviny.“* Krajský soud zjistil, že stěžovatel byl účastníkem řízení o povolení kácení dřevin a stanovení náhradní výsadby, v němž aktivně vystupoval. Stěžovatel je tak seznámen s podklady pro rozhodnutí v tehdejší řízení. Tvrzení stěžovatele, že SO 801 nesouvisí s náhradní výsadbou, proto považoval krajský soud za mimoběžné. Správní orgány postupovaly podle krajského soudu při vydávání, resp. přezkumu závazných stanovisek v souladu se zákonem, přičemž odkázal na obsah přezkumného koordinovaného závazného stanoviska č. j. KUOK 126579/2021. Krajský soud uzavřel, že žalobce nemohl být v nyní přezkoumávaném řízení ve vztahu k SO 801 a SO 804 dotčen na svých právech.

[30] Tuto úvahu shledal Nejvyšší správní soud nesprávnou (viz. odst. 50 až 53 zrušujícího rozsudku). Kasační soud konstatoval, že dotčený orgán ochrany přírody, který vydává závazné stanovisko (souhlas) podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, je ve stavebním řízení povinen chránit krajinný ráz. Na tuto povinnost nemá vliv fakt, že se v jiném řízení rozhoduje o kácení dřevin a jejich náhradní výsadbě. Dotčený orgán v projednávané věci podmínil souhlas mj. tím, že tam, kde pro to bude dostatečný prostor, budou popínavé rostliny podél protihlukových stěn doplněny výsadbou vhodných dřevin

pokračování

dorůstajících přiměřených rozměrů, aby v dospělosti neohrožovaly konstrukci protihlukových stěn a silniční provoz. Dále stanovil, že výsadba dřevin bude provedena minimálně v rozsahu návrhu vegetačních úprav. Případné úpravy tohoto návrhu v rámci stavebního řízení budou předem projednány s příslušným orgánem ochrany přírody (viz koordinované závazné stanovisko ze dne 26. 10. 2020). Dotčený orgán přitom vycházel mj. z technických zpráv dílčích objektů SO 801 *Vegetační úpravy dálnice* a SO 804 *Náhradní výsadba*. Žalovaný přezkoumal popsáný souhlas v koordinovaném závazném stanovisku č. j. KUOK 126579/2021, přičemž zamítl návrhy na zmírnění vlivu záměru na krajinný ráz, což zdůvodnil tím, že požadavek na vyšetí motýlí směsi ke zvýšení biodiverzity překračuje problematiku krajinného rázu, a ohledně výsadby dřevin v nepravidelných shlucích odkázal na řízení o povolení kácení dřevin a ukládání náhradní výsadby podle § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, v jehož rámci lze uložit rovněž formu a prostorové umístění náhradní výsadby. S ohledem na výše uvedené měl krajský soud k žalobní námitce posoudit, zda správní orgány přezkoumatelně vysvětlily, proč nepřijaly stěžovatelovy požadavky na zmírnění dopadů na krajinný ráz, což neučinil. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[d]otčený orgán v souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vycházel z řízení o povolení kácení dřevin, jehož předmětem jsou mimo jiné SO 801 *Vegetační úpravy* a SO 804 *Náhradní výsadba*. Také na základě těchto podkladů formuloval podmínky v souhlasu. Krajský soud se tedy měl zabývat tím, zda správní orgány dostatečně zohlednily požadavky na zmírnění vlivu dálnice na krajinný ráz, resp. zda dostatečně odůvodnily odmítnutí stěžovatelových požadavků. Této otázce bude v dalším řízení krajský soud věnovat pozornost navzdory tomu, že dotčený orgán příslušný podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vycházel z projektů řešících výsadbu nových stromů, které jsou podkladem pro jiné řízení (řízení o povolení kácení dřevin).“

[31] V souladu se závazným právním názorem kasačního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku měl tedy krajský soud posoudit, zda se žalovaný dostatečně zabýval požadavky stěžovatele na zmírnění vlivu dálnice na krajinný ráz. To krajský soud učinil, když konstatoval, že žalovaný se touto otázkou dostatečně nezabýval, avšak shledal, že tato vada neměla za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. S odkazem na znění žalobních námitek totiž dospěl k závěru, že „ze samotné argumentace žalobce ve spojení s tím, jak žalobce formuloval (zejména u požadavku (ii), kde výslovně uvedl ‚do zprovoznění dálnice‘), vyplývá, že tyto se týkají samotného tělesa dálnice D1 a nikoli 22 stavebních objektů v podobě vodních děl, kterými jsou přeložky potoků, řek a vodovodů, úprava koryta Bečvy, výtlačný řad, vodovodní připojení, vyhloubení retenčního příkopu a úpravy meliorací na několika úsecích. Přestože žalobce uvedl, že předmětných 22 SO tvoří nedílnou součást dálnice, bez níž by nebyla plně funkční, nelze na základě této souvislosti dovodit, že by se vznesené požadavky jakkoli týkaly vodopravních děl. Jádrem žalobní argumentace směřuje toliko vůči zásahu tělesa dálnice. Ostatně mezi stranami není sporu, že projekt vegetačních úprav (SO 801 *Vegetační úpravy*) se týká výsadby dřevin na samotném tělese dálnice. Žalobce ostatně žádnou konkrétní souvislost nyní povolovaných objektů s objekty SO 801 ani SO 804 nenamítl ani neprokázal. Z tohoto důvodu neměl postup žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“

[32] S hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatel totiž sice tvrdil, že 22 stavebních objektů, které jsou předmětem rozhodnutí žalovaného, tvoří nedílnou součást dálnice, avšak neuvedl, jakým způsobem tyto konkrétní objekty narušují krajinný ráz (jak ostatně uvedl i krajský soud). Konkrétní argumentaci naopak vztáhnul toliko k tělesu dálnice, když na str. 21 žaloby namítl, že „SO 801 Vegetační úpravy (tj. projekt

Vegetačních úprav) není podkladem pro řízení o kácení mimolesních dřevin dle ust. § 8 odst. 1 ve vztahu k § 9 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., jak již názvem připomíná, ale je jím SO 804 Náhradní výsadba, neboť každý z těchto projektů řeší jiný účel a má jiné funkce. Ačkoliv projekt Vegetačních úprav (SO 801) není stavebním objektem, tak nijak nesouvisí s řízením o kácení mimolesních dřevin a s ukládáním náhradní výsadby, neboť se týká výsadby dřevin na tělese dálnice z jiných důvodů (např. ke zmírnění za zásah do ochrany krajinného rázu, jak dokládá toto KZS, jehož byl tento SO 801 podkladem, proti světelnému smogu, z estetických, krajinářských, hygienických či protihlukových důvodů, jak ostatně někdy může vyplývat z hlukové studie, ke zmírnění znečištění ovzduší, jak ostatně uvádí i rozptylová studie či studie o vlivu dálnice na veřejné zdraví apod.). (...) vysazení nepravidelných shluků dřevin na tělese dálnice je žádoucí, zvláště pokud má procházet v převážně polní krajině s novým cizorodým prvkem, jakým je hmotově a výškově obrovská dálnice D1036 délky 10,1 km (včetně estakád s vysokými náspy, např. přes okraj Dluhonic, takže se musí zbytečně zbourat řada nemovitostí), a to hlavně z estetických důvodů, tzn. ke zmírnění zásahu dálnice do krajinného rázu. Podkladem řízení o kácení mimolesních dřevin je SO 804, takže jen stěžít může žalobce v tomto řízení takový požadavek vznášet - žalobce navrhuje, aby tyto shluky dřevin byly na tělese dálnice, nikoliv na pozemcích různých majitelů na celém k. ú. obce určených příslušným orgánem ochrany přírody (nikoliv ŘSD ČR).“

[33] Z výše uvedeného je zcela patrné, že se žalobní argumentace stěžovatele týkala vlivu hlavního tělesa dálnice na krajinný ráz. K tomu je vhodné poznamenat, že stěžovatel konkrétně netvrdil zásah do krajinného rázu ve vztahu k nyní povolovaným vodním dílům ani v odvolání proti stavebnímu povolení (viz strana 71 odvolání). Neobstojí ani tvrzení stěžovatele, že je nelogická úvaha krajského soudu, že by byly dřeviny vysázeny na tělese dálnice (míněno na asfaltu a betonu), neboť takovou úvahu krajský soud nepředestřel. Na závěru Nejvyššího správního soudu nic nemění ani citovaná pasáž z projektu k SO 801 „K objektu vegetačních úprav dálnice patří i vegetační úpravy objektů přímo na dálnici navazujících a je u nich použito stejných technologických postupů a řešení jako u tělesa dálnice. V případě, že se tyto postupy liší, jsou samostatně popsány s příslušným označením objektu.“ Z jejího znění je zřejmé, že se vegetační úpravy vztahují také k objektům souvisejícím s dálnicí, avšak nelze odhlédnout od faktu, že doslova zmiňuje projekty, u nichž je použito stejných technologických postupů a řešení jako u tělesa dálnice. Nejvyššímu správní soudu není zjevné, jak by u stavebních projektů v podobě vodních děl (přeložky potoků, řek a vodovodů, úprava koryta Bečvy, výtlačný řad, vodovodní připojení, vyhloubení retenčního příkopu a úpravy meliorací na několika úsecích) mohly být použity stejné technologie jako u hlavního tělesa dálnice, ostatně ani stěžovatel žádné takové tvrzení nepředložil.

[34] Stěžovatel v odvolání proti stavebnímu povolení navrhoval rovněž vtělení jeho požadavků stran způsobu měření hluku do závazného stanoviska KHS, a sice že (i) „[b]ěhem výstavby bude plněn harmonogram pravidelného měření intenzit hluku cca 2x ročně v denní a v noční době, a to v blízkosti obytné zástavby, v případě překročení hlukových norem budou v nejkratším čase provedena protihluková opatření.“ a (ii) „[z] hlediska relevantnosti hlukových údajů je první měření intenzit hluku nutno provést nejdříve 6 měsíců a nejpozději do dvou let po zprovoznění stavby ve zkušebním období, neboť dojde ke stabilizaci dopravních intenzit průjezdnosti. V případě prodlužování zkušebního provozu o další roky budou měření hluku prováděny minimálně dvakrát ročně.“

[35] Ve vztahu k vypořádání této otázky Nejvyšší správní soud shledal ve zrušujícím rozsudku pochybení krajského soudu, který přezkoumatelným způsobem nevypořádal

pokračování

žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud odkázal na závěry Ministerstva zdravotnictví, které následně zopakoval a uzavřel, že „žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu žalobci nevyhověl a žalobce na tuto argumentaci nijak konkrétně nereagoval. Žalobce nijak nespecifikoval zásah do životního prostředí v důsledku nezahrnutí jeho požadavků do výroku rozhodnutí v rámci vodoprávního řízení, pouze opakoval, že jeho požadavky jsou proveditelné a uskutečnitelné.“ Tomuto hodnocení Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť zejména ve vztahu k požadavku (ii) předložil stěžovatel ucelenou argumentaci. Rozporoval závěry Ministerstva zdravotnictví ohledně dodržování postupů podle Věstníku MZd. Dále tvrdil, že za účelem ochrany veřejného zdraví obyvatel podél dálnice D0136 během zkušebního provozu navrhl zahrnout tento požadavek do stavebního povolení vzhledem k tomu, že není účastníkem kolaudačního řízení. Namítal rovněž, že navrženou změnou žádá, aby k měření došlo po stabilizaci automobilového provozu a aby se zkušební provoz zbytečně neprotahoval na úkor ochrany veřejných zájmů, zejména veřejného zdraví před nadlimitními škodlivinami z automobilového provozu, včetně nadměrného hluku. Tato tvrzení krajský soud pominul, přičemž ignoroval i odkazy stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 304/2019-79 a č. j. 5 As 333/2019-92, v nichž podle stěžovatele dospěl kasační soud k závěru, že je obdobný požadavek realizovatelný a Ministerstvo zdravotnictví neuvedlo důvody, proč jej nelze uložit a proč je v rozporu s obsahem Věstníku MZd, což platí i v nyní projednávané věci.

[36] Při opětovném posouzení věci krajský soud uvedl, že k požadavku (i) ohledně pravidelného měření intenzit hluku se již částečně vyjádřil v předcházejícím rozsudku. Závěry Ministerstva zdravotnictví, které převzal žalovaný do svého rozhodnutí, shledal dostatečnými pro učinění závěru, proč v této části žalovaný nepřevzal požadavek žalobce do výroku žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu uvedl, že „[p]ožadavek žalobce byl ze strany správních orgánů relevantně zvážen a následně odmítnut. Důvod odmítnutí byl odůvodněn, a to vysvětlením potřeby provádět měření hluku operativně dle potřeb stavby, a nikoliv periodicky bez ohledu na aktuální stav hluku ze stavby. Správní orgány přitom postupovaly při zvolení podmínek pro měření hluku takovým způsobem, aby mohly případné překročení hluku zaznamenat a učinit případná opatření ve vztahu k omezení nadměrného hluku ze stavby.“ Nad rámec toho krajský soud poznamenal, že u požadavku (i) nelze pominout jeho souvislost s řízením o povolení samotného tělesa dálnice. Toto plyne zejména ze znění samotné žaloby, kde na str. 30 žalobce uvádí, že „navržený námět žalobce na uložení nového požadavku na měření intenzit hluku **během výstavby dálnice** není nijak v rozporu s tvrzením MZd, jelikož měření by probíhalo na vybraných měřících bodech 2x ročně a po naměření nadlimitních intenzit hluku by musely být v krátkém čase provedeny účinná protihluková opatření, čímž se zajistí, že nadlimitní hluk nebude dlouhodobě tolerován.“ Žalovaný se však tímto požadavkem zabýval a krajský soud považoval jeho odůvodnění za dostatečné i vzhledem k tomu, že se jedná o stavby vodních děl. K požadavku (ii) krajský soud konstatoval, že tato podmínka se týká samotného tělesa dálnice, a nikoli 22 stavebních objektů v podobě vodních děl. Vycházel při tom jednak z argumentace žalobce, který tento požadavek navrhl „za účelem ochrany veřejného zdraví obyvatel podél dálnice D0136“, a rovněž ze samotného znění podmínky, ve které je uvedeno „(...) neboť dojde ke stabilizaci dopravních intenzit průjezdnosti (...). Shledal proto, že uložení dané podmínky v napadeném rozhodnutí týkajícím se povolení vodních děl by bylo nadbytečné. Rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu (č. j. 3 As 304/2019-79 a č. j. 5 As 333/2019-92), na něž stěžovatel odkazoval, se týkaly přímo tělesa dálnice, konkrétně stavebního povolení pro stavbu „R48 Frýdek-Místek, obchvat“, tedy měření hluku z provozu dálnice. Tyto odkazy proto považoval za

irelevantní ve vztahu k nyní projednávané věci. Krajský soud uzavřel, že ačkoli v rozhodnutí žalovaného nenalezl konkrétní reakci, kterou by žalovaný odůvodnil nezahrnutí této podmínky, nelze takovou vadu s ohledem na žalobní tvrzení, znění samotné podmínky (směřující pouze vůči samotnému tělesu dálnice) a povahu stavebních objektů považovat za vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[37] Také těmto závěrům krajského soudu lze přisvědčit. Ve vztahu k požadavku (i) se ztotožnil se závěry žalovaného. Žalovaný na str. 43 až 44 svého rozhodnutí vysvětlil, že přejal argumentaci Ministerstva zdravotnictví jakožto dotčeného orgánu, který vydal závazné stanovisko. Ta se zakládala zejména na tom, že paušální měření hluku dvakrát ročně není z odborného hlediska relevantní vzhledem k tomu, že nelze předjímat budoucí vývoj výstavby, resp. případné fenomény hluku, které by mohly být nadlimitní. Dodržování hygienických limitů hluku je přímo ověřitelné měřením hluku *in situ*, a to kdykoliv a s ohledem na konkrétní (akustickou) situaci, nikoli na paušalizaci četnosti/dlouhodobosti měření hluku. Dále vysvětlil, že nebudou-li limity hluku v denní a noční době plněny, nevydá KHS souhlasné závazné stanovisko ke kolaudačnímu souhlasu. V takovém případě by byl stavebník povinen přijmout dodatečná protihluková opatření. Žalovaný dodal, že s ohledem na závěry krajského soudu vyslovené v rozsudku ze dne 20. 10. 2020, č. j. 38 A 6/2020-230, doplnil podmínky pro měření hluku do výroku rozhodnutí, jelikož se jedná o podmínky stanovené dotčeným orgánem, a to i přesto, že nemají s povolenou stavbou v rozsahu povolení speciálním stavebním úřadem nic společného, jelikož posuzované závazné stanovisko bylo vydáno pro celý stavební záměr stavby „Dálnice D1, stavba 0136Říkovice-Přerov“, nikoli pro vydání stavebních povolení podle stavebních objektů pro jednotlivé příslušné stavební úřady. Rovněž Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo, že zahrnutí podmínek do stavebního povolení, které se nevztahují přímo ke stavbě vodních děl, je pouhou formalitou. Tyto závěry stěžovatel konkrétním způsobem nezpochybnil, pokud opakuje, že je tento požadavek uskutečnitelný a žalovaný měl vysvětlit, proč jej do svého rozhodnutí nezahrnul. To však žalovaný popsanou argumentací učinil. Ohledně požadavku (ii) Nejvyšší správní soud konstatuje, že již z citovaného znění podmínky je patrné, že se požadavek stěžovatele skutečně vztahuje k provozu na hlavním tělesu dálnice, přičemž dopravní situace na dálnici nemá nic společného s vodními díly, které jsou předmětem nyní posuzovaného stavebního povolení. Lze tak souhlasit i se závěrem krajského soudu ohledně nepřiléhavosti stěžovatelem odkazovaných rozsudků kasačního soudu č. j. 3 As 304/2019-79 a č. j. 5 As 333/2019-92, které se týkaly hlavního tělesa dálnice R48. Neobstojí ani odkaz stěžovatele na řízení o povolení stavby drážních objektů souvisejících s výstavbou dálnice, v jehož rámci byly požadavky stěžovatele přijaty, neboť uvedené podmínky lze (na rozdíl od vodních děl) logicky vztáhnout k provozu souvisejícímu s drážní dopravou.

[38] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že napadený rozsudek se neprotiví dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Krajský soud přitom nezměnil podstatu žalobních tvrzení, jak se stěžovatel snaží předejít, když poukázal na zjevné vady odůvodnění rozhodnutí žalovaného, avšak logicky zdůvodnil, proč tyto vady nezpůsobují jeho nezákonnost. Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že vzhledem k uvedenému není ani důvodné podezření stěžovatele, že krajský soud rozhoduje o žalobách environmentálních spolků tendenčně s ohledem na politický tlak související s předmětem stavebního řízení. Obava stěžovatele ostatně není ničím podložena.

pokračování

[39] Lze tedy konstatovat, že rozsudek krajského soudu je zákonný a přezkoumatelný a důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Zároveň kasační soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení mají v souladu s § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení o kasační stížnosti, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jim může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace ovšem v posuzované věci nenastala. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu